

det Første overbevist om, at, naar man vil see noie til, saa har der egentlig ikke hidtil existeret noget Forbud, ialfald ikke noget Forbud, som kunde overholdes, mod at indlægge Værdier i ikke-anbefalede Breve. Jeg veed vel, at der i Postloven af 1851 staaer, at det er tilladt at indlægge Værdier i anbefalede Breve; men der staaer ikke i samme, at det er under Straf forbudt at indlægge Værdier i ikke-anbefalede Breve. Den Bestemmelse, som navnlig anføres for, at et saadant Forbud allerede eksisterer, findes i Pakkepostarten af 9de December 1836, sammenholdt med et Circulaire af 15de Februar 1817. I den nævnte Art indeholdes der nu vel en Beværetthedsret for Postvæsenet til at forlange Pakker aabne for at undersøge disses Indhold — og dette er, saavidt mig bekjendt, egentlig den eneste Lovregel, som eksisterer for, at Sligt kan see, — men, naar man mener, at der derved tillige skulde være givet en Ret til at faae Breve undersøgte, saa maa jeg sige, at jeg rigtignok ikke tror, at den nævnte Bestemmelse i Art. af 1836 tillige kan gjælde Breve. Jeg tror, at det i det Hele taget, naar man vil undersøge Placaten af 16de Juni 1809, Circulairet af 15de Februar 1817 og Art. af 9de December 1836, vil vise sig at være et meget stort Spørgsmaal, om der virkelig for Dieblicket eksisterer et lovgyldigt Forbud mod at indlægge Værdier i Breve, og om der er nogen Bestemmelse, som kan tvinge Modtageren af et Brev til at finde sig i, at Postvæsenet aabner Brevet for at undersøge, om der i det findes formodede Værdier. Jeg tror, at de Bestemmelser, som man paaberaaber sig i saa Henseende, ialfald ikke ere fuldkomment klare. Jeg erkjender dernæst fuldkomment, at der kan og vil see mange Misbrug fra Postbetjentens Side med den Slags Breve, og at det derhos ganske vist er saa, som den høitværdige Finanzminister fremhævede, at Efterfølgelsen af et enkelt Brev, hvori der findes Værdier, vil foranledige Postbetjente til at undersøge mange Breve, hvori der formodes at være Værdier, hvilke Breve saa alle ville gaae tabte. Men, idet jeg erkjender dette for rigtigt, saa maa jeg paa den anden Side spørge: Er der, naar

et Forbud i saa Henseende gives, nogen Effekthedsfor, at Indlæggelsen af Værdier i Breve vil blive mindre hyppig? Efter min Mening har Publicum og ligeledes Postvæsenet hidtil næret den Overtro, om jeg tør bruge dette Udtryk, at der eksisterede et saadant Forbud, samt at man havde Midler til at fremtvinge en Undersøgelse af, om Breve, der mistænktes for at indeholde Værdier, ogsaa virkelig indeholdt saadanne. Men har da nu dette paa nogen Maade forebygget, at Breve ere blevne borte, idet utroie Postbetjente have aabnet dem og derpaa tilintetgjort mange af dem? Jeg tror slet ikke, at Postbetjentenes Paalidelighed enten styrkes eller svæffes ved, at et saadant Forbud eksisterer. Deres Paalidelighed hænger sammen med mange andre Forhold. Det er en Kjendsgjerning, at der under den hidtil bestaaende Tilstand, under hvilken Publicum har troet, at der eksisterede et Forbud som det omhandlede, er, jeg tør sige meget hyppig, blevet indlagt Værdier i Breve uden Angivelse, og uden at Brevene have været anbefalede. Men det har dog Gudskelov — og det maa jeg bede bemærket — været meget sjeldent, at Postbetjente have tilvendt sig saadanne Breve. Postbetjentene vide fuldkomment vel Besked med, at Publicum er temmelig ligegyldigt med Hensyn til smaa Beløbs Forsendelse, idet saadanne Beløb meget hyppig indlægges i ikke anbefalede Breve; men dog ere de Tilfælde, hvori der er skeet større Misbrug med Hensyn til dem fra Postbetjentens Side, ikke hyppige. Og hvorfor gjør Publicum sig derhos skyldigt i et saadant Forhold, eller hvorfor er det saa ligegyldigt i dette Punkt? Ja, det er ikke for at spare Porto, men det er i det mindste i 9 Tilfælde af 10 ene af Hensyn til Bekvemmeligheden. Sagen er jo nemlig den, at, naar en Mand vil afsende 5 Rd. i et Brev, saa maa han, hvis han vil have Brevet anbefalet, begive sig hen paa Postcontoiret og faae en Kvittering for Brevet. Han maa, kort sagt, gjøre sig en Uleilighed dermed, som han ellers ikke behøver at have med et Brev, idet han kaster det i en Postkasse. En saadan Uleilighed vil Publicum nu engang ikke have, og man kan derfor give, hvilket Forbud i saa Henseende man vil,